

[Hauch.]
vedvejsplanlægningen. Hvad er det så blevet til nu? Det kan man se i anmærkningerne til den finanslov, vi vedtog for ganske nylig: 3 motorvejskontorer, der beskæftiger i alt 156 fuldtidsbeskæftigede, deraf 39 ingeniører og et øvrigt teknisk personale på 98. Ser vi på 3 års budgetterne, vil der i 1974-75 under vejfonden være beskæftiget 614 mennesker, deraf 153 ingeniører. Efter min opfattelse er det langt undervurderet, bl. a. fordi dette skøn må hvile på den nugældende ordning. Giver det det ærede medlem hr. Horn noget at tænke på? Her synes i hvert fald ikke at være noget personaleloft. Det vil sige, at til den tid vil vejfonden beskæftige nogenlunde lige så mange mennesker, som de 14 amtsråd i dag beskæftiger i deres tekniske forvaltninger. Og lad det være sagt i en parentes til den højtærede minister, som ynder at fremstille det, som om amternes tekniske forvaltning ikke har andet at beskæftige sig med end veje, at der er både vandløbslovgivningen, der er landsbyggeoven, og der bliver landzoneloven, som giver disse tekniske forvaltninger mange ting at arbejde med.

Nu sagde trafikministeren på det møde i indenrigsministeriet, jeg nævnte for et øjeblik siden, at den videre forhandling om denne lovgivnings administration måtte ske under behandlingen i folketinget. Det vil med andre ord sige, at det er ministerens tanke, at folketinget i de få arbejdsdage, der er tilbage, skal udføre det kommissionsarbejde, ministeren selv har forsømt at udføre. Det er naturligvis en fornyelse af tingets arbejdsform, men om den er rimelig eller forsvarlig, kan man vel altid sætte et spørgsmålstegn ved. Men såfremt folketinget accepterer denne arbejdsform, så må borgerne, i dette tilfælde repræsenteret ved kommunerne, leve med det, og det vil vi også gøre.

Der er næppe nogen, der efter disse bemærkninger er i tvivl om, at jeg ikke kan støtte ministerens forslag. Jeg er ikke gået i de detaljer, som ville være nødvendige, hvis det skulle gøres klart for folketinget, hvad der ligger i lovforslaget, det må vente til udvalgsbehandlingen, som vi senere kommer til, og dér vil både primærkommuner og amtskommuner fremføre deres synspunkter og komme med alternative forslag.

Nu er lovforslaget her fremsat nogenlunde på 1 års dagen for kommunalreformen, og det har afstedkommet en hel del offentlig debat, som jeg vil slutte med at sige et par ord om.

Der er medlemmer i denne sal, og der er dagblade, som har benyttet lejligheden til at undsige kommunalreformen. Samtidig har kommunerne modtaget et notat af 2. april 1971 fra regeringen om det videre forløb af reformen, og dette notat henholder sig helt til de retningslinjer, der blev udstukket af kommunallovskommissionen og bekræftet af den lovgivende magt. Jeg tror, vi må skaffe os klarhed over, om vi vil fortsætte reformen, som den var tænkt, eller om vi under indtryk af den offentlige debat vil overveje at ændre den.

Såfremt man som ønsket af de ærede medlemmer hr. Nordqvist og hr. Holmberg, af Morgenavisen Jyllands-Posten og Ekstra Bladet, fulgt op i dag af hr. Sigsgaard, vil optage en debat om afskaffelse af amterne, kan jeg på forhånd sige, at man skal ikke forgæves søge mit medarbejde til dette stykke arbejde.

En drøftelse af dette problem har fundet sted andre steder. I England blev i 1969 skrevet en bindstærk betænkning, der mundede ud i en etledsordning gennem afskaffelse af de enkelte counties, der svarer til de danske amter. Ved nærmere eftertanke er resultatet blevet, at man opretholder amterne, og sådan vil det formentlig også gå her. Men indtil vi er helt klar over, om vi vil fortsætte kommunalreformen i det spor, hvor vi har lagt den, mener jeg ikke, at det foreliggende lovforslag skal gennemføres. Det står til kommunalreformen i almindelighed som et søm til en saks.

(Kort bemærkning.)

Horn: Hr. Hauch nævnte nogle tal, som viste, at der havde været en ret stor ansættelse af personale i statens vejkontorer, og sagde, at det ville give mig noget at tænke på. Ja, det var også derfor, jeg i mit indlæg gjorde opmærksom på, at den risiko, der er for overadministration, er vi mange både her i salen og uden for salen, der må være opmærksom på at begrænse. For det kan ikke være rigtigt, at man skal have et større samlet personale end det, der i øjeblikket